

ud med en drukken Mands Fagter, som den gamle Fyldebytte bibeholdt ogsaa i ædru Tilstand.

Først da han var gaaet, gik Mads Vestrup hen til Sengen og satte sig.

„Aldrig kan man være fri for de væmmelige Journalister,“ sagde Susse. „De er saa nærgaaende og fritter En ud om alt muligt. Og jeg sagde dog til A B D, at han lige saa godt kunde gaa, for det var ganske bestemt, at jeg aldrig mere vilde optræde.“

Skønt Mads Vestrup kunde høre paa hende, at hun ikke talte Sandhed, sagde han ikke noget. Han tog en Bog, der laa paa Sengebordet, og læste Titlen: „Angelica med Tigerøjnene“. Paa det kolorerede Omslagsbillede saaes en rasende Mand i Færd med at affyre en Revolver mod en halvnøgen Kvinde.

„Er det Deres Bog?“

„Nej, det er Reservelæge Hvidts. Han har laant mig den. Han siger, der har staaet, at det er den bedste Bog, der er skrevet. Den er ogsaa voldsom spændende.“

Mads Vestrup lagde tavs Bogen tilbage. Og nu sad han nogen Tid med Armene paa Knæene og saa ned mod Gulvet, mens han kun ytrede sig med den ufrivillige, drynende Halslyd, der var ham egen.

Imidlertid lod Overplejersken et trefløjet Skærmbædt flytte hen foran Sengen i den tydelige Hensigt at skaffe dem Ro til deres Andagt. Denne Omsorgsfuldhed overraskede Mads Vestrup, fordi det var en ganske anden Aand, der ellers raadete paa Afdelingen. Han havde nok tidligere set den fornemt udseende Dame — Frøken